

Det begynte med arbeidsgiverne

Nr. 11 – 1978

Industrikonferansen 1978 i Caux, MRAs internasjonale sentrum i Sveits, var den femte i rekken.

Det hele begynte i 1973 med en mindre gruppe europeiske arbeidsgivere. De industrier de ledet var høyst forskjellige, fra multinasjonale giganter til små familiebedrifter. Men de hadde én ting felles: En overbevisning om at Vestens økonomiske liv må forandres hvis det skal møte behovene i verden. De besluttet seg til å treffes regelmessig, og bruke Caux som et samlingspunkt for søkende mennesker i industri og næringsliv.

De var alle menn som hadde tatt skritt for å skape overensstemmelse mellom liv og lære. Direktøren for en bedrift i Nord-Sverige hadde avslått lukrative tilbud om å flytte produksjonen sørover, fordi han ville sikre arbeidsplassene i nord. En tysk plastfabrikant hadde gått mange år forut for lovgivningen når det gjaldt bedriftsdemokrati. Eierne av en fransk juteindustri hadde gjort pionerarbeid for å stabilisere prisene på rå jute fra u-landene. En sveitsisk entreprenør hadde betalt kemneren 100.000 sveitserfrancs som han hadde snytt på skatten.

Kretsen som møttes i Caux utvidet seg stadig. Og ikke bare i Europa. I 1977 kom amerikanerne og japanerne med for alvor. Forretningsdrivende og fagforeningsfolk fra en rekke afrikanske land deltok også. De siste to årene har politikere og fagforeningsledere sluttet seg til innbydelseskommitéen.

Hvor styrer det hele hen? Initiativtakerne er klar over at det ikke finnes noen lettvinne løsninger, og at de selv bare er underveis. Men de har bestemt seg til å ta ansvar og gå videre i sin søken. De følgende utdrag og beretninger fra sommerens industrikonferanse gir et inntrykk av hva de arbeider med.

Direktør Friedrich Schock, Tyskland:

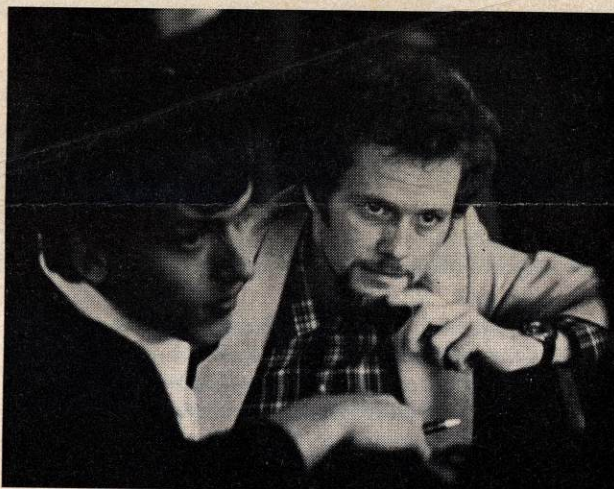
Helhetsansvar

Hva er forutsetningene for en rettferdig og menneskelig økonomisk orden? Det er lett nok, også i Caux, å snakke om de store og endelige mål. Men jeg finner det ofte vanskelig å se mellomstadiene på veien til målet. Og som industrimann er jeg først og fremst realist.

Det endelige mål er klart nok: En økonomisk orden som gagnar så vel det enkelte menneske som hele menneskeheten. Men det er en tusenkrone-seddel som det er vanskelig å gjøre små innkjøp med. Jeg vil nevne noen praktiske skritt på veien.

ny verden

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

Heiner Studer, (t.h.) generalsekretær i de protestantiske arbeideres landsorganisasjon i Sveits, diskuterer med unge tyskere etter sitt innlegg i Caux om betingelsene for en økonomisk orden som fremmer menneskeverdet.

1. Når vi skaper nye produkter, må vi ta de økologiske, råstoff- og energimessige sider av produksjonen i betraktning.
2. Ved utformingen av arbeidsmiljøet i fabrikkene må det første mål være mennesket, dets helse og tilfredsstillelse ved arbeidet. Det er lett å si, men betyr i praksis betraktelige utgifter.
3. I forholdet mellom arbeider og arbeidsgiver må vi skritt for skritt ta sikte på tre ting: Personalets medbestemmelse, personalets medansvar og at personalet blir medeierende.
4. Politikerne som skaper rammen for næringslivet, må sørge for at det private initiativ har sin plass også i fremtiden. Uten enkeltmenneskers initiativ, som så tegner helt ut ansvarlig for det de har satt

Forts. side 4

Nødvendige spørsmål – og enkelte svar

Jacob Bomann-Larsen har etter fullført studium ved Handelshøyskolen i Bergen arbeidet på heltid med Folkebevegelsen «Fremtiden i våre hender». I et foredrag i Caux stilte Bomann-Larsen bl. a. følgende spørsmål til deltakerne:

« I Caux hører vi at det er nok i verden for alles behov, men ikke for alles grådighet. Det er sant. Vi lever i en verden hvor mange tar livet av seg ved å spise for meget mens millioner sulter. Den frie markedsøkonomien ser ikke ut til å være i stand til å konsentrere produksjonen om det som trengs mest og sørge for en rettferdig fordeling av godene.

Så jeg vil gjerne stille noen spørsmål:

— Hvis en forretningsmann forandrer sin personlige motivering og vil sette menneskenes behov foran fortjeneste — er det mulig? Eller tvinger vårt nåværende system selskapene — hvis de vil overleve — til å sette fortjeneste først?

— Konkurransen mellom industrier og nasjoner får oss til å erstatte mennesker med stadig mer raffinerte maskiner. Samtidig blir det stadig mer arbeidsløse. Er dette en riktig utvikling?

— De rike land har alle det samme problem med overproduksjon, arbeidsløshet og inflasjon. De vil alle eksportere mere og importere mindre. Leder det ikke til at vi prøver å løse problemene på hverandres bekostning?

— De rike land har aldri forbrukt så mye som idag. Samtidig er det en krise i vårt system fordi vi ikke forbruker nok. Regjeringene vil løse den ved å øke forbruket, men kan vi gjøre det uten å skade u-landene? Vårt system forbyr oss å si: Vi er rike nok.

— Hvordan kan vår produksjon komme de fattigste tilgode? Og være sosialt meningsfull for de rike land?

Jeg vil gjerne spørre deltakerne i denne konferansen, siden det er så mange industrifolk: Hvis løsningen av verdens problemer krever radikale forandringer — både i vårt økonomiske system og i vår motivasjon — er dere åpne for dem?

Jeg tror ikke vi kommer langt hvis vi forandrer systemet og ikke forandrer menneskene. Men jeg tror heller ikke det fører fram om vi forandrer menneskenes motivasjon uten å gjøre noe med systemet. Begge hører sammen.

John Vickers, Adm. direktør,
Vickers Oil, Leeds, England.

Jeg var takknemlig for spørsmålene som ble stilt av Bomann-Larsen. De var nødvendige. Han spurte om det er mulig for arbeidsgivere med en ny motivering å sette mennesker foran fortjeneste. Svaret er ja! Det har skjedd i vår familiebedrift over de siste 45 år. Tre ganger da det så ut som økonomisk selv-mord, har vårt firma skapt arbeidsplasser for å gi sysselsetting: I 1933, i 50-årene og i 1975. I en vanskelig periode skar ledelsen ned sine gasjer for fortsatt å kunne gi arbeid til alle ansatte. Det var på

grunn av en forandret motivering. I forskjellige deler av verden er det nok av eksempler på at en slik forandring har virkning. Nå gjelder det å masseprodusere den så det kan gagne menneskeheten.»

Heiner Studer,
generalsekretær, de protestantiske arbeideres landsorganisasjon, Sveits.

Det er vesentlig for arbeidstakerne ikke bare å kunne tjene til livets opphold, men å se en mening i sitt arbeid. Derfor må arbeidstakeren kunne gjøre sin innflytelse gjeldende også i økonomiske spørsmål. Han må kunne være medbestemmende, og sammen med det går selvsagt det tilsvarende medansvar.

Når vi på denne konferansen snakker om forutsetningene for en mer menneskevennlig økonomisk orden, er det viktig at vi ikke tenker for trangt nasjonalistisk. Det gjelder ikke minst for oss sveitsere. Jeg har f. eks. nylig vært med på å undertegne en avtale mellom arbeidstakerne og arbeidsgiverne i den sveitsiske skoindustrien. Et av resultatene er at det er blitt satt i gang en kampanje for å få sveitserne til å foretrekke sveitsiske sko. Liknende kampanjer gjennomføres i andre bransjer. Er det ikke noe her som er galt? Vi, og her mener jeg også arbeidstakersiden, er ikke rede til å akseptere at visse bransjer hos oss ikke har noen sjanse lenger, og at vi derfor må importere disse produktene fra land hvor arbeidsløsheten er et meget alvorligere problem enn hos oss. Hos oss i Sveits har vi jo flere arbeidsplasser enn vi har arbeidsdyktige innbyggere.

«La dere forvandle gjennom et nytt sinnelag,» står det i Det Nye Testamentet. Hvis vi oppriktig forsøker å praktisere dette, da kan de nødvendige forandringene bli virkelighet.

Geoffrey Burns, England.

Etter å ha fullført på universitetet fikk jeg jobb i en hermetikkboksfabrikk. Jeg har 25 mann under meg, og vi må produsere et visst antall bokser pr. dag. Så jeg er i en mellomstilling mellom arbeiderne og ledelsen. Det var bare sjelden at jeg kunne tilfredsstille begge sider.

Da jeg begynte på fabrikkgulvet, trodde jeg jeg kunne gi ordrer til folk. Etter tre uker var jeg fullstendig ferdig. Folkene hadde ingen tillit til meg, og lot som om jeg ikke var der. Jeg visste verken ut eller inn.

Til slutt vendte jeg meg til det eneste jeg kunne tenke på — min tro. Jeg måtte innrømme min fallitt og be Kristus om tilgivelse for å ha gått mine egne veier.

Neste dag var det som om en bølge var blitt løftet av meg. Jeg begynte å forstå at det som hadde drevet meg, var frykten for hva min sjef ville si hvis noe gikk galt. Jeg var mer interessert i min egen karriere enn i folkene eller å få arbeidet gjort.

Nå ble jeg fri til å tenke, for menneskene og for jobben. Arbeiderne merket forskjellen, og begynte for første gang å snakke med meg.»

Handelskrig eller samarbeid

Også i år kom det en sterk japansk delegasjon til industrikonferansen. Blant dem var 8 representanter for Toshiba-konsernet, som produserer elektrisk utstyr og har 70.000 ansatte. I delegasjonen var viseformann for fagforeningen og personaldirektøren. En interessant skikkelse var også Masaki Nakajima, presidenten i Mitsubishi Research Institute, en «tenke-tank» som spiller en viktig rolle i utformingen av Japans fremtidige politikk på mange områder.

Japanerne understreket at en av grunnene til at de var kommet til Caux var for å styrke samarbeidet med Europa. De var klar over at den japanske eksport-offensiven hadde bidradd til bedriftsnedleggelse og arbeidsløshet mange steder i Europa, og ville gjennom åpenhet og diskusjon fremme løsninger som begge parter kan dra nytte av.

I løpet av en kveld med sang og musikk fra forskjellige deler av verden, kom 8 japanere fra Toshiba-konsernet på scenen i sine fargerike kimonoer og sang folkesanger.

Norge – Japan

Norsk presse ga tidlig i oktober metervis av spalteplass til de besøkende olje-ministre fra mange land. Det var nesten ingen som la merke til at Norge samtidig fikk besøk av en nøkkelformann i internasjonal økonomisk liv: Toshiwo Doko, presidenten for det mektige japanske industriforbundet, Keidanren. Det er kanskje et tegn på at vi bør ta vårt forhold til Japan mer alvorlig.

Europas forhold til Japan har i de siste 2–3 årene vært preget av konflikten over Japans eksportoffensiv, som har bidradd til bedriftsnedleggelse og arbeidsløshet i Europa. Det er nødvendig for Europa å verge seg. Men kan vi gjøre det på en måte som ikke forspiller Japans vennskap? En norsk journalist skriver at drøftelsene om det japanske eksport-overskuddet har vært preget av «skittentøyvask, spillfakteri og gjensidige trusler».

Dette ville ikke være så alvorlig om vi hadde et nært forhold til Japan, om det var en kranke mellom venner. Men japanerne har en utpreget følelse av isolasjon, av at resten av verden er imot dem. Dette slo meg stadig mens jeg bodde i Japan, og under senere besøk. Vi har før opplevet at isolerte nasjoner kan komme på gale veier.

Med sine 105 millioner innbyggere er Japan ver-

I vår gikk 1.500 japanske firmaer konkurs hver måned. ILO har påvist at timelønnen i Japan er den tredje høyeste i verden, etter USA og Tyskland. For å møte utfordringen har både arbeidere og arbeidsgivere gått med på å stramme inn livremmen. Et resultat var at den laveste lønnsøkning på 23 år, (6 1/2 prosent) i vår ble godtatt av over 90% av fagforeningsmedlemmene ved avstemning. Å sikre arbeidsplassene er nå prioritet nr. 1.

Delegasjonen fra Toshiba rapporterte at besøket av en liknende gruppe fra Toshiba i Caux året før hadde hjulpet til å mestre vanskelighetene. «Frank Buchmans ord om at det gjelder å finne hva som er rett i stedet for hvem som har rett, traff midt i blinken og er blitt flittig brukt,» sa Shiro Umehara, viseformannen i klubbstyret.

dens tredje økonomiske stormakt, etter USA og Sovjet. Vennskapsavtalen som nylig ble undertegnet med Kina vil ytterligere øke Japans betydning: Kombinasjonen av Kinas menneskemasser og japansk teknologi kan en dag gjøre de to gule naboland til det nye maktpolitiske sentrum i verden.

Vi har ikke råd til å sette Japans vennskap på spill. Samarbeid mellom nasjonene er et prinsipp de fleste av oss hylder. Men hvor meget bryr vi oss egentlig om Japans behov og problemer? Arbeidsløsheten i Japan ligger nå på 1,3 millioner, eller 2,2 prosent, og er stigende.

Det er ingen grunn til å ofre våre arbeidsplasser for deres, men all grunn til at vi prøver å takle problemene på en måte som kan overbevise Japan om at vi vil dem vel og bærer deres byrder med dem.

Heldigvis er japanernes isolasjonsfølelse forbundet med et ønske om å knytte vennskap med andre land, ikke minst med Europa. I juli lanserte den japanske statsminister, Fukuda, et utvekslingsprogram som tar sikte på å bringe 50 unge europeere til Japan hvert år. Formannen for det japanske jernbanearbeiderforbundet, Murakami, fortalte meg for et par år siden at de gjerne ville ha nærmere kontakt med fagbevegelsen i Skandinavia. Et praktisk skritt vi kan ta overfor Japan er å invitere flere av dem hit så vi kan lære hverandre å kjenne, og lære å forstå hverandres situasjon.

Jens J. Wilhelmsen.

En sannhetens forkjemper

Professor
Eiliv Skard.

Dr. philos. Eiliv Skard var professor i idé-historie og tidligere dekan ved det historisk-filosofiske fakultet ved universitetet i Oslo. Han var medlem av vitenskapsakademiene i Oslo, Trondheim, Lund og København, og var forfatter av en rekke verk på den klassiske filosofis og åndshistories områder.

For ham ble Oxfordgruppens komme til Norge i 1934 et vendepunkt, og begynnelsen på et livslangt og modig engasjement. Han betalte villig prisen for ikke å gå på kompromiss med sin overbevisning. I april 1940 kjempet han som frivillig mot de tyske invasjonstroppene. Fra høsten 1943 til frigjøringen satt han i Grini konsentrasjonsleir.

Ved tallrike anledninger ble det også han som tok støytten når Moralsk Opprustning ble angrepet privat eller offentlig. Men det er ingen eksempler på at han lot seg bremse av den grunn. «Dette er det største jeg har møtt,» gjentok han ofte når han snakket om MRA.

Han hadde den sjeldne gave å være vitenskapsmann og folkeopplysningsmann i en og samme person. Det folkeopplysende, det byggende, det almenndannende var sentralt i hans virke, derfor ble menneskene hans liv.

«Myndighet og menneskelighet kan karakterisere Eiliv Skard», skriver professor Egil Kraggerud i Aftenposten den 2. oktober. «Det er egenskaper som i rikelig mål er kommet hans universitet til gode... Takknemlighet vil følge Skard fra mangel på akademisk nybegynner fordi han talte både anskuelig og fengslende om vanskelige ting... For oss som var hans elever, går en takknemlig tanke til hans hjem i Gabelsgate der han og hans hustru Sigrid ofte samlet studenter og kolleger til meningsfylte samvær omkring faglige og menneskelige spørsmål.»

En av de mange som ble kjent med Eiliv Skard på Grini under krigsårene var Pavel Fraenkl, tsjekkisk flyktning og nå professor ved Universitetet i Oslo. I Morgenbladet skrev han bl. a.: «Bak enkle,

knappe setninger pleier hos Eiliv Skard å leve en uanstrengt dyp lærdom. Han utviklet seg fra det fagbetonte og mot det aktuelle. Eiliv Skard var en stor mann — måtte hans landsmenn en gang ville forstå det og selv skaffe bevis for det egenartede i hans vesen.»

Professor Knut Kleve, en annen Grinifange som sluttet vennskap med Eiliv Skard i konsentrasjonsleiren, skrev i Dagbladet: «... hvor kompromissløs han enn var med sine egne moralske standpunkter, desto forsiktigere var han med å angripe andre. Etter å ha lest en av mine mange anmeldelser sa han til meg: «Jeg synes den var litt ironisk. Har du tenkt over at du nå kanskje har avskåret muligheten for å tale med vedkommende en gang det virkelig trengs?»

Også undertegnede ble kjent med Eiliv Skard på Grini, høsten 1943. Den spebygde mannen som ved første øyekast kunne virke streng og utilnærmelig, viste seg å være et menneske med et varmt hjertelag og et forfriskende gutteaktig humør. I uforglemmelige «turer» og samtaler langs det elektriske gjerdet satte han liv i og sammenheng mellom de bruddstykker av historie som jeg hadde lært i gymnasiet. Men professoren var ikke bare opptatt av hva som levde i mine tanker, han ville også vite hva som levde i mitt hjerte. Slik begynte vennskapet og etter hvert fikk jeg oppleve Eiliv Skard som en omsorgsfull sjelesørger, skriftefar — og jordmor til nytt liv og nye tanker. Også som en sannhetens forkjemper, en moderne Sokrates. Det var ikke bare historiens arv, de sannheter som er gitt oss gjennom årtusener, han førte meg inn i. Han hjalp meg også til å se sannheten om meg selv. For meg, som for så mange andre, ble det begynnelsen til en ny livskurs og en meningsfylt arbeidsoppgave i verden.

Mandag den 9de oktober ble Eiliv Skard bisatt i Frogner Kirke, 79 år gammel. Kolleger fra Universitetet, familie og nære venner var deretter samlet til en minnehøytid i Sophus Lies gate 5, hvor en av talerne, hans bror, dr. phil. Vemund Skard, bl.a. sa: «... Når vi ser tilbake på hva Eiliv har betydd, så føler vi at det ikke er fortid. Det har i høy grad med fremtiden å gjøre. Jeg må si at jeg gjerne ville leve slik at alt det gode jeg har fått fra ham, ikke skal være spilt på meg. Han har gjort meg rik — og det er mange som sier det samme.»

Leif Hovelsen.

Helhetsansvar...

Forts. fra side 1

i gang, vil vi ikke kunne mestre de sentrale problemer.

Det er nok av konferanser hvor en kan lære management-teknikk. Det vi kan lære i Caux er noe annet: Lederskap under Guds ledelse; lederskap gjennom personlig eksempel; lederskap ved å påta seg et helhetsansvar. Det er bakgrunnen for denne konferansen.

Betalt jobb eller forpliktelse

Et tema under industri-konferansen i Caux var hva som kan gjøres for at etiske verdier blir bestemmende i samfunnslivet. En av talerne var A. R. K. Mackenzie, en britisk diplomat som nå arbeider med Brandtkommisjonen, hvis oppgave er å trekke opp retningslinjene for en ny økonomisk verdensorden. Mackenzie var tidligere Storbritannias faste representant i FNs sosiale og økonomiske råd. Han sa bl. a.:

Hva kan vi gjøre for å gi etiske verdier gjennomslagskraft i den verden vi lever i?

I de store internasjonale organisasjonene jeg har arbeidet med, som FN eller ILO, er det vanlig å vedta resolusjoner om hva korrekt oppførsel skal bestå i. Det stilles opp en slags moralkodeks for menneskerettigheter, for beskyttelse av arbeidstakerne og meget annet. Jeg vet f. eks. at minst 6 internasjonale organisasjoner nå arbeider på en moralkodeks for de multinasjonale selskapene.

Etter å ha arbeidet i nesten 30 år med FN og liknende organisasjoner, har jeg ikke til hensikt å nedvurdere det de utretter. Men dessverre tar det for langt tid før resolusjoner om hvordan folk bør oppføre seg får noen virkning i kampen mot de ødeleggende krefter i samfunnet. Rapportene om korrupsjon og skandaler i næringsliv og politikk viser at det er en farlig kløft mellom teori og praksis. Og den kløften kan bare skaffes ut av verden ved hjelp av en ny slags personlig forpliktelse hos de ansvarlige.

Tusenvis av mennesker arbeider idag på heltid med å skape en ny økonomisk verdensorden. En møter dem regelmessig på konferanser verden rundt. Ofte er det de samme menneskene som holder de samme talene for nesten de samme tilhørerne.

Moralsk Opprustning viste meg som diplomat forskjellen mellom å være yrkesmessig engasjert i disse oppgavene og å være personlig forpliktet til å bygge et nytt samfunn. Jeg innså at det ikke var nok å fortsette min karriere som vanlig, og bare legge til moralsk opprustning som en ekstra aktivitet. En personlig forpliktelse måtte prege alt jeg foretok

meg — hvordan jeg gjorde mitt arbeid, hvordan jeg brukte tid, penger og energi. Forpliktelsen må gjelde mer enn min jobb og være mer omfattende enn mitt land.

Uten en gruppe som forplikter seg på denne måten, er vår framtid dystert. Med den, og med Guds hjelp, kan historien gis en ny retning.

Hva kjennetegner et menneske som har en slik forpliktelse? Det betyr bl. a. at man aldri, ikke en gang unntakelsesvis tillater seg å handle ut fra selviske interesser. Det betyr også at man innrømmer egen svikt. Dette skjer sjelden i dag, i hvert fall i FN. Selv om en ærlig innrømmelse kan åpne døren for en ærlig løsning.

I FN er debattene om kløften mellom rike og fattige land ofte som en dialog mellom døve. Da jeg nylig skulle tale i London om samme tema, tenkte jeg: «Nå skal jeg være ærlig. Jeg vil tilstå hvor vi har sviktet.» I mitt foredrag nevnte jeg en rekke punkter hvor jeg mente at Storbritannia måtte forandre sin holdning. Da jeg var ferdig, spurte møtets leder ambassadøren fra en av de mest stridbare u-landene om han ville si noe. Ambassadøren reiste seg og sa bl. a.: «Jeg er i forlegenhet. Når noen ber meg tale etter en engelskmann om dette emnet, brenner jeg vanligvis etter å si imot. Men i kveld har Mr. Mackenzie vært så ærlig om sitt eget land at jeg må snakke ærlig om u-landene. Det er like stor kløft mellom fattige og rike mennesker i mange u-land, som det er mellom fattige og rike nasjoner.»

En hadde kunnet høre en knappenål falle i salen. Alle i FN vet at dette er et akutt problem, men ikke én gang i løpet av mine år i FN hørte jeg noen u-landsrepresentant medgi det offentlig.

Det forpliktete menneske har tro på at andre kan forandres fordi han har opplevet forandring i sitt eget liv. Den som har sett sannheten om seg selv i øynene og forandret seg, har et alternativ til kynismen i andre mennesker.

Å leve på den måten i politikken eller forretningslivet er krevende. En kan komme til å bli angrepet. Det har i alle fall jeg blitt. Men jeg bare spør: «Finnes det noe alternativ som fungerer bedre?»

Ungdomskurs i Caux

«Hvis du er redd for hardt arbeid, ansvar eller for å lære nye ting, så er dette ikke for deg,» heter det i innbydelsen til et treningskurs for ungdom som begynner i Caux i begynnelsen av desember. Det varer i 10 måneder, og omfatter både teoretiske studier, praktisk arbeid og innsats med Moralsk Opprustning i forskjellige land. Ungdom fra mange land, blant dem Norge, har allerede meldt seg på. Videre opplysninger gjennom MRAs kontor, Boks 3018, Elisenberg, Oslo 2.

Buchmans minnefond

Fondet er nå kommet opp i 230.000 sveitserfranc, eller nærmere 750.000 kroner. Målet er ett tusen glade givere over hele verden, som enten på egen hånd eller sammen med andre gir 1.000 francs, eller 3.200 kroner.

Pengene skal brukes til vedlikehold av konferansesenteret i Caux, og til dels danne et fond som gir en årlig avkastning. Innsamlingen går fremdeles videre. Bidrag merket Frank Buchmans minnefond kan sendes til Moralsk Opprustning, Boks 3018, Elisenberg, Oslo 2, bankgiro nr. 6030.05.08831.

Kort nytt

NORD-NORGE

Avisen «Finnmarken» i Vadsø hadde den 28. september et helsides oppslag under overskriften «Verden trenger en moralsk opprustning.» Det var bl. a. intervjuer med Einar Engebretsen og Jens J. Wilhelmsen, to av MRAs heltidsarbeidere som besøkte byen. Samme dag brakte Sør-Varanger Avis i Kirkenes en større artikkel om Wilhelmsens bok «Mennesket og Strukturene».

APPELL FRA CAMP DAVID

President og fru Carter oppfordret gjennom en kontaktmann alle i Moralsk Opprustning om å være med og be for en løsning under Camp David-forhandlingene om Midt-Østen. I presidentens oppfordring het det:

«Etter fire år, på tross av store menneskelige anstrengelser, kan enda ikke Det Hellige Land glede seg over fredens velsignelse.

Vi er klar over de alvorlige problemene som ligger foran oss og i tillit til våre forfedres Gud søker vi Hans visdom og ledelse. Idet vi møtes her i Camp David, ber vi folk av alle religioner om å be med oss om at fred og rettferdighet vil bli resultatet av våre samtaler.»

FRANKRIKE

To av Moralsk Opprustnings heltidsarbeidere, Jean-Jacques og Marie-Lise Odier og deres to sønner har nettopp flyttet til Lyon. I et brev skriver de:

«Vi er overbeviste om at fremtiden for Moralsk Opprustning i Frankrike henger nært sammen med at den slår solide røtter ute i provinsene der mye av styrken i den franske karakteren finnes. Resultatene av arbeidet som er blitt gjort i de siste årene i Nantes-distriktet og i Lorraine har overbevist oss om verdien av å arbeide i nye områder.»

TYSKLAND

«Kristne studenter — nasjonens sovepute?» er ett av emnene en gruppe studenter fra forskjellige kanter av Vest-Tyskland tok opp på et seminar 3.—5. november i Heidelberg. Ut fra et kristent engasjement forsøkte de å finne frem til de relevante spørsmålsstillinger og aksjoner i dagens tyske studentverden. De var bekymret over den utilfredsheten og resignasjonen som griper om seg på universitetene ti år etter studentopprøret.

SVEITS

28.—29. oktober kom 200—300 sveitsere sammen i Caux for å finne svar på spørsmålet: «Hvilket Sveits — for hvilken verden?» Invitasjonen sier bl. a.:

Hva ville et solidarisk Sveits bety for hver enkelt sveitser? Er han rede til å ta innover seg menneskehetens nød — ofre noe selv og forandre sitt levesett, i stedet for bare å mumle et par medfølelse fraser?

Ung mann fra Rio

Carlos Renato Nascimento de Almeida, 22 år, er funksjonær i en japansk bank i Rio de Janeiro, og studerer geografi ved universitetet i Rio. Han kom i sommer til Europa for å arbeide med MRA, og har i den siste måneden vært i Norge.

Jeg kommer fra en familie hvor vi er fem søsken. Vi har bare ett rom der vi alle spiser, sover og oppholder oss. Alt fra jeg var fjorten år gammel måtte jeg arbeide for å støtte min familie økonomisk. Om kvelden gikk jeg på skole. Så jeg lærte tidlig å klare meg selv.

Rios karneval er vel verdenskjent, og jeg spilte trommer i et av de mange bandene. Raskt lærte jeg alle hemmelighetene i Rios underverden og begynte med narkotika. Så ofte jeg kunne var jeg på fest og danset samba. Min eneste sport var å kapre jenter.

En god venn av meg fortalte meg flere ganger om et senter for Moralsk Opprustning som ligger utenfor Rio de Janeiro. Der møttes folk for å diskutere aktuelle problemer og løsninger i dagens verden. Jeg var svært interessert, men mest i en fin week-end tur, og ba ham stadig om å få bli med. Men mitt rykte som bråkmaker og «playboy» gjorde at han ikke ville. Men til slutt ble jeg så påtrengende at han ga etter.

Da jeg kom til dette senteret oppdaget jeg til min overraskelse at det ikke fantes noen sosial eller rasemessig diskriminering der. Utlendinger, to offiserer fra militæret, en ung neger og mennesker fra enkle og fattige kår satt sammen og pratet med den største naturlighet. Jeg ble vist en omsorg og respekt som gjorde meg forundret og ettertenksom.

Uken etter grublet jeg mye på det jeg hadde opplevd. Jeg forstod at folk der hadde en helt annen livsstil og andre verdier enn dem jeg var vant til. De trodde at Gud hadde en plan for hvert enkelt menneske og verden som helhet. Selv om jeg ikke kommer fra en kristen familie og aldri hadde hatt noen tro, bestemte jeg meg for å prøve å lytte til Guds stemme.

En dag tenkte jeg på hvordan min far kunne få hjelp. Han drakk altfor mye. Men hva med meg selv? Jeg var avhengig av narkotika.

Min far hadde forlatt mor og oss barn da jeg var fjorten. Jeg hadde ikke vært i kontakt med ham på åtte år. Jeg bestemte meg for å besøke ham og be ham om tilgivelse for den bitterheten jeg følte mot ham. Han var meget glad for at jeg kom, og innrømmet at han hadde følt sitt liv som mislykket fordi hans barn ikke hadde respekt og kjærlighet for ham. Senere besøkte mine brødre ham også. Denne forsoningen har brakt nytt håp i vår familie, og selv har jeg funnet en frihet fra både bitterheten og narkotikaen.

Denne opplevelsen overbeviste meg om at jeg kan gjøre mer i verden dersom jeg begynner med å løse mine egne problemer. Jeg anklaget politikere og andre ofte for korrupsjon. Men min fusking på skolen var det samme i mindre målestokk. Jeg bestemte meg for å studere til opptaksprøvene ved universitetet på ærlig vis og med mye lesing og jobbing gikk det bra.

Mange vet at den vei Brasil velger i årene fremover kan få avgjørende betydning for hele Latin-Amerika. Hvordan kan vi oppnå en materiell utvikling som virkelig tar hensyn til menneskenes behov?

Utviklingen bør være slik at den ikke utelukker noen på grunn av rase, tro eller sosial bakgrunn. Vi vet at tiden nå er inne for større politisk frihet og at det er nødvendig å vende tilbake til rettsstaten. Samtidig tror jeg vi trenger en ny livsholdning som vil gjøre disse forandringene reelle og varige.

BLI DUS MED JACOBSEN

...og ladet snø

en maskin fra
REINHARDT

En startsikker Jacobsen Imperial snøfreser rydder vel effektivt og lett. 2 modeller, 8 HK med 65 eller 75 cm arbeidsbredde.

REINHARDT

Reinhardt Maskin A/S 4601 Kristiansand S.
Avdeling Oslo: Hvamveien 1, 2013 Skjetten

Julegaven 1978

Bøker som gir mening med livet.

Å vokse til ansvar

av Inge Mannsåker

Etiske synspunkter på behandling av alkoholisme.

(Tanum-Norli)

88 sider — kr. 42,-

Mennesket og strukturene

Av Jens-Jonathan Wilhelmsen

En bok om vekselvirkningen mellom forandring av mennesket og forandring av samfunnsforholdene.

(Dreyers Perspektivbøker)

78 sider — kr. 30,-

Stillhetens dynamikk

Av professor Theophil Spoerri

Frank Buchmans og Moralsk Opprustnings virksomhet satt i perspektiv av en kjent europeisk litteraturhistoriker.

215 sider — kr. 25,-

Sistnevnte bok kan bestilles gjennom

Moralsk Opprustnings kontor

Boks 3018, Elisenberg, OSLO 2.

De to første fåes hos alle bokhandlere.

SVAKSTRØM ER VÅR STYRKE

Vår spesialitet:

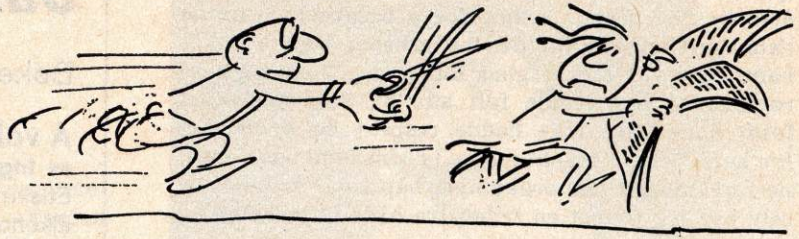
Alt materiell for
avslutning av
svakstrømskabler

80 år som spesialforretning
i svakstrømsbransjen

O. ØSTMO A.S.

Rådhusgt. 3, Oslo 1

klippet

Våre massemediers svikt er rystende. De har ikke gjort oss tilstrekkelig oppmerksomme på omfanget av den tragedien som har rammet nord-øst India gjennom flommen. Det har vært lite nytt om flommen på indisk fjernsyn, og ingen appell til å hjelpe.

Mens f. eks. engelsk fjernsyn stadig har oppfordret den engelske befolkningen til å yde finansiell hjelp.

Er de indiske massemedier skyldige i å immunisere vår samvittighet når en nasjonal katastrofe inntreffer? Hvis vår nyhetsformidling hadde vært tilstrekkelig, kunne den ha mobilisert offentligheten mot politikernes likegyldighet som tillater disse lidelsene år etter år. Offentligheten kan presse regjeringen til å ta bedre forholdsregler mot flom.

I stedet vet mange indiere ikke hva som skjer, eller ønsker ikke å forstyrres av sine landsmenns lidelser. Mediene skulle bøye hodet i skam.

Leder i nyhetsmagasinet «Himmat», Bombay, 13/10-1978.

Jeg har truffet kristne som følger Guds stemme i det nære, men som ikke synes å høre at den også sier noe om vårt ansvar for et politisk standpunkt overfor millioners nød. Jeg har hørt kristne snakke om Guds stemme som retningsviser for deling og rettferdighet i familien og blant de nærmeste, men som lukker ørene for at den vel også må si det samme om rettferdig fordeling av makt og midler i samfunnet. Og jeg har snakket med kristne som hører at Gud ber dem utvise veldedighet, men som ikke hører at han ber dem utvikle sin uavhengighet av materielle verdier, unødvendig eiendom og høyt forbruk, til fordel for andre.

Historien er full av eksempler på kristne som fulgte Guds bud i det små, men overhørte hva han sa om slavehandel og undertrykkelse. Jeg tror vi har fått våre evner til fri vurdering og ansvar for våre hand-

linger for å bruke dem, enten vi er kristne eller ikke. ... Vi trenger alle å utvikle evnen til å se konsekvensen av det vi tror på.

Erik Damman, i «Dagen er din», som nettopp er utkommet på Gyldendals forlag.

MRA har vår respekt. Den oxfordske selvransakelse de søker å legge til grunn innad, og det altomfattende ansvar de er rede til å ta ved i ærlighet å utføre det de oppfatter som Guds anvisninger til dem — alt sett i nestekjærlighetens perspektiv, — er et avgjørende nei til undergangsstemningen.

Det umulige er mulig! Det nytter å være «skapt i Guds bilde».

Ikke minst kjenner MRA seg forpliktet til å drive diplomatisk virksomhet, det vil si å være Guds visergutter i internasjonal politikk. Det er neppe tvil om, uansett motstanderes benektelser, at denne virksomhet har båret frukter.

Fra en lederartikkel i «Valdres», Fagernes, 14/10-1978.

President Julius Nyerere i Tanzania deltok forleden i Den afrikanske Evangeliseringsbevegelses jubileum i Sentral-Tanzania. Presidenten uttalte her sin verdsettelse av de kristnes disiplin, flid og idéer som et vesentlig bidrag til Tanzanias utvikling.

I denne forbindelse tilføyde president Nyerere:

«Kan De ikke be Gud om at han vil gi vår regjering en anelse av Den Hellige Ånd, så vi bedre kan greie å løse vårt lands problemer». Tanzanias regjering legger bevisst an på en sosialistisk utvikling, men president Nyerere understreket at han tar avstand fra en ateistisk sosialisme i sitt land.

Fra Sørlandet, Kristiansand, 6/10-1978.

Ny Verden vil fremme: En åndelig og moralsk opprustning. Solidaritet mellom enkeltmennesker og nasjoner. En revolusjon under Jesu Kristi Kors, som vil omskape verden. Individets og samfunnets forandring. Absolutte moralnormer: ærlighet, renhet, uselviskhet og kjærlighet.

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

Utkommer med 11 nummer i året.

I redaksjonen:
Eva Riise Hanssen - ansvarlig red.
Anders Eskeland
Einar Engebretsen
Jens J. Wilhelmsen
Inge Mannsåker
Sturla Johnson
Keld Jørgensen (Danmark)

ABONNEMENTSPRIS for et år
Norge kr. 40,-
Danmark dkr. 32,-
Løssalg i Norge kr. 2,50

Redaksjonens adresse:
Postboks 3018, Elisenberg, Oslo 2
Tlf. 02/44 64 78 — Postgiro 5 12 57 94

Danmark:
Postboks 312
1502 København V. Postgiro 18 51 51

Sverige:
Sveavägen 34, 6., 111 34 Stockholm
Tlf. 08/10 34 56

Trykkeri: Brødr. Tengs, Oslo

Utgiver: Stiftelsen Moralsk Opprustning
NY VERDEN